

Република Србија
Прекршајни апелациони суд
Одељење у Нишу
II-203 Прж. 27535/24
Дана: 04.12.2024. године
Београд

Прекршајни апелациони суд, Одељење у Нишу, у већу састављеном од судија Предрага Димитријевића, председника већа, Светлане Станковић и Марије Џомбић, чланова већа, а у присуству судијског помоћника Миланке Милосављевић, као записничара, одлучујући по жалби браниоца окривљеног А.А. Из ..., адвоката Богољуба Пејчића из Ниша изјављеној на решење Прекршајног суда у Нишу, 17 Пр.бр.2137/24 од 22.10.2024. године, у поступку накнаде трошкова прекршајног поступка, а на основу одредаба чл.100 ст.3, чл.102 ст.2, чл.155, чл.269 и чл.270 Закона о прекршајима (ЗОП) („Сл.гласник РС“, бр.65/13,13/16,98/16,91/19), чл.13 и чл.28 Закона о уређењу судова („Сл.гласник РС“, бр.116/08,104/09,101/10,101/13,13/16....88/18), на нејавној седници већа одржаној дана 04.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба браниоца окривљеног А.А. из ..., адвоката Богољуба Пејчића из Ниша као неоснована, па се решење Прекршајног суда у Нишу, 17 Пр.бр.2137/24 од 22.10.2024. године ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Побијаним решењем усвојен је захтев за накнаду трошкова прекршајног поступка окривљеног А.А. из ..., поднет преко браниоца Богољуба Пејчића, адвоката из Ниша и досуђени су трошкови окривљеном у укупном износу од 74.250,00 динара, док се остатак захтева до траженог износа одбија као неоснован, у прекршајном поступку који се водио код овог суда под бројем 17 Пр.бр. 2137/24, исплату ће извршити Прекршајни суд у Нишу у року од 30 дана од дана правноснажности решења на рачун браниоца окривљеног Богољуба Пејчића, адвоката из Ниша број: ... који се води код "...".

Против наведеног решења благовремену жалбу је изјавио бранилац окривљеног –

адвокат Богољуб Пејчић из Ниша због основа из одредаба чл.263 ЗОП, јер суд није применио чл.277 ЗОО, с обзиром да је окривљени истовремено са захтевом за накнаду трошкова поступка поставио и захтев за исплату законске затезне камате на трошкове поступка, што је суд неосновано одбио. Сматра да образложење побијаног решења није адекватно, о чему прилаже пресуду ВКС, Рев 2090/20 од 10.06.2020. године. Сматра да треба поштовати пресуду највишег суда у РС, па у том смислу наводи и одлуку другостепеног суда II-203 Прж.2364/24 од 07.02.2024. године, с обзиром да је примењена одредба чл.314 ЗОО. Уколико би се прихватио став првостепеног суда треба одбацити овај део захтева, а не да се одбије, па исту треба укинути ради досуђивања законске затезне камате, те имајући у виду и право на правично суђење из чл.32 ст.1 Устава РС. За састав жалбе тражи износ од 49.500,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења па до коначне исплате.

Суд је размотрио ожалбено решење у смислу чл.272. Закона о прекршајима, па налази да нису учињене битне повреде одредаба прекршајног поступка, нити повреде материјалног прописа на које суд пази по службеној дужности. Прекршајни апелациони суд је ценио наводе из жалбе и испитао основаност захтева за доношење другачије одлуке, па је нашао да су наводи из жалбе неосновани и без утицаја на другачије одлучивање.

По оцени овог суда жалбени наводи браниоца окривљеног су неосновани и не утичу на законитост првостепене одлуке, јер је првостепени суд правилно поступио када није усвојио захтев за накнаду трошкова и досудио тражену законску затезну камату у смислу одредбе чл.277 ЗОО, о чему је у образложењу побијаног решења дао разлоге, које као ваљане прихвата и овај суд.

Неосновани су наводи у жалби да се у овој прекршајној ствари мора применити приложена пресуда ВКС, Рев 2090/20 од 10.06.2020. године, као и одлука Прекршајног апелационог суда, Одељења у Нишу, II-203 Прж.2364/24 од 07.02.2024. године, јер пре свега судска пракса у легислативи Републике Србије није извор права, већ судови суде на основу позитивног права у РС, као и на основу опште прихваћених међународноправних докумената. Судска пракса је извор права код држава које примењују тзв. англосаксонско право - common law. Када смо већ код самих ових одлука може се рећи такође да наведена пресуда ВКС није донета у казненом поступку, већ по ванредном правном средству у парничном поступку. Такође, није правилно из одлуке другостепеног прекршајног суда ван контекста одлуке извлачити аналогију, јер одредба чл.314 ЗОО поменута је једино због правилнијег образложења одлуке због чега не треба одређену Тарифу о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката применити, а односи се једино на уговорни однос између адвоката и странке у поступку, а у вези правне ситуације када није прецизиран рок плаћања обавезе по правилима *inter partes*.

Према томе, на тражену законску затезну камату не може се валидно донети

образложена одлука, управо из разлога што одредба чл.277 ЗОО претходно захтева испуњење предуслова како би се могла имплементирати, односно да је наступила претходно доцња из одређеног уговорног односа, те да постоји јасно утврђена висина новчаног потраживања. У овој прекршајној ствари постоји новчано потраживање према држави, али недостаје правни основ за досуђење тражене камате, а који се огледа управо у претходно окончаном облигационом односу уговорних страна. Као што је познато, прекршајни поступак, поред кривичног и привреднопреступног, представља врсту казненог поступка, што значи да ту нема правила облигационог права, између осталих, о начелу аутономије воља у заснивању облигационих односа, већ се ради о императивним - когентним поступањима овлашћених органа и организација са јавним овлашћењима, који сходно одредби чл.179 ЗОП подносе иницијални акт за покретање прекршајног поступка по службеној дужности. Дакле, реч је о покретању поступка од стране државе како би се заштитио јавни интерес из многих сфера друштвеног живота, па нема речи о било каквом добровољном, односно облигационом односу између странака у поступку. Управо сврха специјалне и генералне превенције и систем прекршајних санкција најбоље указују на различитост облигационих односа и односа странака у казненом поступку. Према томе, иако је реч о новчаном потраживању према држави, због напред изнетог нису се стекли услови за доследну примену правила о зарачунавању законске затезне камате на досуђене трошкове поступка, о чему, у осталом, нема ниједне речи како у ЗОП, тако ни у ЗКП, који се супсидијарно примењује.

Суд је такође у обавези да води рачуна о нужности сваког трошка у поступку, односно о начелу процесне економије, јер тиме штити и јавни интерес, односно да се непотребно не одливају новчана средства из буџета РС, која потичу од пореских обвезника РС.

Како жалба окривљеног изјављена преко браниоца, у конкретном случају није усвојена, то окривљеном не припада ни накнада трошкова за састав предметне жалбе.

Са наведених разлога, и како не постоје разлози због којих се првостепено решење побија, нити повреде закона из чл.272 Закона о прекршајима, на основу чл.273 истог Закона, одлучено је као у изреци овог решења.

ПД/ММ

**Председник већа – судија
Предраг Димитријевић**

Д-на: оверене преписе одлуке доставити првостепеном суду